

AKCEPTADO DE LA SANKTA KOMUNIO SUR LA MANON DEVUS ESTI RIFUZITA

Dietrich von Hildebrand

Ne povas ne esti dubo pri tio, ke la akceptado de la sankta komunio sur la manon estas esprimo de perdo de la senco pri sankteco en la Eklezio ĝenerale, kaj pri manko precipe de la respekto al la Eŭkaristio. Nesprimebla mistero de la vera ĉeestado de Kristo en transsubstanciĝinta hostio postulas profundan pian starpunkton de la plenestimo. (Preni la Korpon de Kristo per la nekonekritaj manoj, kvazaŭ tio estus nur peceto da simpla pano, estas mem plejaltgrade nerespektoplena kaj por nia kredo malutila.) Trakti tiun nekompreneblan misteron, kvazaŭ temus nur pri plua panpeco, kiel ni tion faras ĉiutage kun simpla pano, nur pli multe malfaciligas kredagon je vera ĉeestado de Kristo. Tia agmaniero rilate al la transsubstanciĝinta hostio malrapide rodas nian kredon pri reala ĉeestado de Kristo en ĝi kaj kondukas al la opinio, ke temas nur pri simpla simbolo de Kristo. La argumentado, ke kiam ni prenas la panon per niaj manoj, pligrandiĝas per tio ankaŭ perceptado de la panmaniero, estas malĝusta, ĝin cetere vidas ankaŭ ĉiu ateisto. Devas esti emfazita tio, ke la hostio estas vera Korpo de Kristo kaj ke do okazis transsubstanciĝo.

Pledi la akceptadon de la komunio sur la manon per tio, ke temis pri la kutimo, kiun oni trovas inter la frutempaj kristanoj, estas fakte nepravigebla. Per tio oni ignoras danĝeron kaj netaŭgecon de reenkonduko de tia praktikado en nuntempa situacio. La Papo Pio la Dekdua sin klare esprimis kontraŭ la ideo, por ke hodiaŭ estu denove enkondukataj kutimoj el periodo de katakomboj. Ni kompreneble devas klopodi renovigi en la animoj de la nuntempaj kato-likoj la spiriton, vervon kaj heroecan piecon, kiujn ni trovas en la kredo de la unuaj kristanoj kaj de multaj martiroj el iliaj vicoj. Sed simple akcepti iliajn kutimojn estas io alia;

la kutimoj povas nuntempe akiri tute novan signifon, kaj tial ni ne povas, kaj eĉ ne devus, provi nur tiel ilin denove enpraktikadi.

Dietrich von Hildebrand (12.10.1889-26.1.1977)

En la tempoj de la katakomboj ne minacis tia danĝero de perdo de la senco pri la sankteco kaj manko de la estimo kiel hodiaŭ. Tiam la kristanoj konstante memoris pri la diferenco inter *saeculum* (tio, kio estas profana, ordinara) kaj la sankta Eklezio. Tial la kutimo, kiu ne estis en tiamaj tempoj danĝera, povas nuntempe kaŭzi grandan animzorgan danĝeron.

Ni ekmemoru, kiel la sankta Francisko alte estimadis honorindecon de la sacerdoto, kiu konsistis ĝuste en tio, ke li povas tuŝadi per siaj manoj la Korpon de Kristo. Sankta Francisko diradis: „Se foje okazus, ke mi samtempe renkontus sanktulon el la ĉielo

kaj la malriĉan sacerdoton, mi salutus unue la sacerdoton kaj mi rapidus kisi lian manon, kaj poste mi dirus: ‘Ho, atendu, sankta Laŭrenco, ĉar la manoj de tiu ĉi sacerdote tuŝadas la Vorton de la vivo kaj bono, kiuj en ili kaŝiĝas, tio superas ĉion homecan’”.

Sed iu povus oponi: Sed ja sankta Tarzicio¹ disportadis la sanktan komunion, malgraŭ tio, ke li ne estis sacerdote. Certe neniu estis ekscitiĝita per tio, ke li tuŝis la transsubstanciigintajn hostiojn per siaj manoj. Kaj en stato de necesbezono povas ankaŭ hodiaŭ laiko doni la sanktan komunion al aliuloj.

Sed tiuj ĉi statoj de necesbezono estas neniu esprimo de nesufiĉo da estimo al la Plejsankta Korpo de Kristo. Temas pri privilegio pravigita per eksterordinaraj cirkonstancoj, kiu devus esti akceptata per tremanta koro (kaj ĝi devus resti privilegio limigita nur por la stato de necesbezono).

Sed estas ĉi tie granda diferenco inter la menciitaj eksterordinaraj kazoj, kiam la transsubstanciigintajn hostiojn tuŝas niaj nekonskritaj manoj, kaj tio, kiam ni ĝin prenas per la manoj memevidente ĉe ĉiuj okazoj. Tio, ke estas al la kredantoj donita permeso tuŝi la transsubstanciigintajn hostiojn per nekonskritaj manoj, ne estas prezentata kiel iu mirinda privilegio. Fariĝis el tio kutima maniero de akceptado de la Korpo de Kristo. Per tio estas subtenata senestimeco, kiu subfosas la kredon je vera ĉeestado de Kristo en Eŭkaristio.

Hodiaŭ estas rigardata kiel donite, ke ĉiu akceptas la sanktan komunion sur la manon. La laiko, al kiu estis tiu ĉi granda privilegio en esceptaj kazoj permesita, kompreneble tuŝis la sanktan hostion. Sed ekzistas neniu motivo akceptadi la Korpon de Kristo sur la manon; eble tio estas nur strebo pri dubinda kaj vanta konfidenco rilate al nia Sinjoro.

Estas malfacile komprenebla, kial iuj insistas pri la maniero akceptadi la sanktan komunion sur la manon, kiu malfermas la pordon al ĉiuj hazardaj eĉ intencaj misuzoj.

Ekzistas unue ĉe tio multe pli granda probableco, ke kelkaj eretoj de la transsubstanci-

iginta hostio povas fali. En pli antaŭaj tempoj la sacerdote atenteme zorgis pri tio, por ke falu eĉ ne tiu la plej malgranda ereto, kaj se tamen tio okazis, kun estimo li ĝin levis kaj mem englutis. Kaj nun iuj volas pro iu neklara motivo ekspone la transsubstanciigintajn hostion al multe pli granda danĝero, ol estis antaŭe, dum nune estas pretigataj la hostioj, kiuj pli multe similas la panon, kaj tial ili pli facile dispecetiĝas.

Due, kaj ne estas tio iu bagatela problemo, ekestas danĝero, ke la akceptanto, anstataŭ enmeto de la transsubstanciiginta hostio en la buŝon, metos ĝin en la poŝon aŭ aliloken ĝin kaŝos kaj forportos. Tio bedaŭrinde nuntempe, kiam estas satanismo supreniranta, okazadas. La hostioj estas vendataj por malpiecaj celoj. Onidire, en Londono kostas unu transsubstanciiginta hostio tricent pundojn, kio memorigas al mi tricent arĝentaj monpecoj, por kiuj Judaso vendis korpon de nia Sinjoro.

Kiel estas ebla, ke anstataŭ tio, por ke ni strebu laŭeble plej timzorge gardi la Plejsanktan Sakramenton, kiu vere estas la korpo de Kristo, la korpo de Dio-Homo, antaŭ ĉiuj eblaj malsanktigoj kaj misuzo, ekzistas la homoj, kiuj deziras ĝin eldoni al tiu ĉi danĝero? Ĉu ni forĝesis pri ekzistado de diablo, kiu “kiel leono blekeganta ĉirkaŭiras, serĉante, kiun li povos forgluti?” (1 Pet 5, 8). Ĉu ĉiuj hodiaŭ ne vidas lian verkon en la mondo kaj en la Eklezio? Kio donas al ni la rajton pensi, ke ne okazos misuzado de la transsubstanciigintaj hostioj?²

Ju pli granda estas nia estimo, ju pli granda estas nia amo, ju pli granda konscio de neesprimebla sankteco de la Eŭkaristio, des pli grandaj devas esti niaj timzorgoj, ke povus okazi ĝia misuzo, kaj des pli devas esti nia klopodo ŝirmi ĝin kontraŭ ĉiuj eblaj malsanktigoj.

Kial devas esti en niaj preĝejoj enpraktikata la akceptado de la sankta komunio sur la manon, se estas klare, ke el animpaŝtista vido ĝi kaŭzos damaĝojn, ke ĝi ne pli grandigos niajn estimon kaj piecon kaj ke ĝi dis-

ponigas Eŭkaristion al tiuj la plej diablecaj misuzoj? Por akceptado de la sankta komunio sur la manon fakte estas neniuj motivoj. Sed vico da gravaj motivoj parolas kontraŭ ĝi.

Aperinta en *The Maryfaithful*, 4-5/1985.

- 1 Du eŭkaristiaj sanktuloj – Tarzicio kaj Pio la Deko.
- 2 Ekzemple en interreta aŭkcio *eBay* estis siatempe la transsubstanciiginta hostio vendata por elvokita prezo de cent dolaroj. Pastro Aldo Buonaiuto, kiu zorgis pri itala telefonlinio de la konfido por junaj homoj minacitaj per sektoj,

informas, ke la transsubstanciigintajn hostiojn oni vendas en eŭropa nigra merkato por prezo de okdek ĝis kvincent eŭroj.

La artikolo de la germana filozofo Dietrich von Hildebrand estas verkita la 8-an de novembro 1973. La Papo Pio la Dekdua indikis Hildebrand kiel „eklezian instruanton de la dudeka jarcento“ kaj Benedikto la Deksesa diris: „Kiam oni verkos intelektan historion de la katolika eklezio en la dudeka jarcento, la nomo Dietrich von Hildebrand estos inter la plej unuaj personuloj de la nuntempo.“ ■